

Jamsai

วงกลม

ทดลองอ่าน

ลายตะวัน 1

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

ปลายฟ้า

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

วาริศคือวิสาสะเอื้อมมือมาปิดละอองฝนบนเสื้อคลุมของเธอ สายตาของเขาเลื่อนมาจับจ้องที่หน้าผาก... ใช้นิ้วกรีดหยาดน้ำฝนออกอย่างอ่อนโยน สัมผัสของเขาทำให้พริมารู้สึกเหมือนมีกระแสไฟฟ้าแล่นวาบมาที่หัวใจ จนหญิงสาวถึงกับผงะ ถอยห่างจากร่างสูงในทันตา แต่วาริศไม่ยอมลดละ สืบเท้าก้าวประชิดร่างพริมาอย่างถืดดี

"คุณรู้มั๊ย บางที... การที่คุณแสดงท่าที่หวงหาอาทรผมสลับกับท่าทางต่อต้านแบบนี้กลับทำให้ผมสนใจคุณมากขึ้นเรื่อยๆ" ชายหนุ่มโน้มหน้าเข้าไปใกล้แล้วกระซิบข้างหูเธออย่างถืดวิสาสะ "ผมดีใจจริงๆ ที่หลังจากนี้เราจะได้เจอหน้ากันทุกวัน"

"..."

"บอกตามตรงนะพริมา ตั้งแต่วันนั้นที่เราจูบกัน ผมยังคิดถึงสัมผัสนั้นไม่หาย ถ้าหากคุณให้โอกาสผมอีกสักครั้ง ผมสัญญาว่าจะอ่อนโยนกับคุณมากกว่านี้พร้อมเมื่อไหร่ก็บอกละกัน ผมรู้ว่าคุณก็คิดถึงมัน"

ลมหายใจร้อนของเขาจรินรดแก้มเธออย่างลุ่มลึกในอารมณ์ จนพริมาแทบทนไม่ไหว ผลักอกเขาไปให้พันธศรีเธออย่างเต็มแรง

เขาพูดแบบนี้ทำ ู้บ้างไหมว่าซักจะล้อเล่นกับหัวใจเธอมากเกินไปแล้ว

วงกตลายตะวัน 1

ปลายศร เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2351-8

ภาพประกอบ D.Bond / Shutterstock.com

lilbird / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 609 บาท (2 เล่มจบ)

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

สาว ๆ คงเคยได้ยินกันมาก่อนใช่ไหมคะว่า 'เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร' แต่ประโยคนี้ใช้ไม่ได้กับตัวเองของนิยายเรื่องนี้ค่ะ

'ปลายศร' นักเขียนหน้าใหม่ฝีมือไม่ธรรมดาที่เลิฟพามาแนะนำตัวกับเพื่อนๆ ในวันที่ขอเปิดตัวด้วย 'วงกตลายตะวัน' เรื่องราวการแก้แค้นสุดเข้มข้นของ 'วาริต อิศรา' อาร์ตไดเรกเตอร์หนุ่มมากฝีมือผู้จมปลักอยู่กับเรื่องราวในอดีตอย่างถอนตัวไม่ขึ้น ซึ่งได้เวียนกลับมาพัวพันกับคนรักเก่าอย่าง 'พริมา' และอดีตเพื่อนรักอย่าง 'อินทัช'

แรกเริ่มสาว ๆ อาจจะสงสัยเหมือนกับเลิฟว่าเกิดอะไรขึ้นในอดีตกันแน่ แต่เมื่ออ่านไปเรื่อยๆ เรื่องราวจะค่อยๆ เปิดเผยออกมาจนภาพจิ๊กซอว์แห่งความลับนั้นสมบูรณ์

ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าสุดท้ายแล้วเหล่าครีเอทีฟหนุ่มสาวจะเดินออกจากวงกตแห่งความรักและความแค้นนี้อย่างไร และนั่นแค่นั้นที่วาริตตั้งใจกลับมาทวงคืนนั้น จะได้รับการชำระหรือไม่ หรือไฟที่ชายหนุ่มจุดขึ้นมาจะมอดไหม้ตัวเขาจนกลายเป็นจุดไปเสียก่อน

เราต้องไปร่วมกันค้นหาคำตอบในเล่มแล้วละค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ปลายศร' มีชื่อเล่นว่า 'พลอย' ค่ะ เรียนจบจากคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน รั้วเหลืองแดง สาราภาพตามตรงว่าอยากเป็นนักเขียนนิยายมานานแล้วค่ะ แต่เพิ่งเขียน 'วงกตลายตะวัน' จบเป็นเรื่องแรกในวัยยี่สิบปลายๆ คิดๆ ไปก็แอบเสียดายเวลาในช่วงที่ผ่านมาเหมือนกัน รู้ล่วงหน้าจะทำตั้งนานแล้ว (#วรรณคทองของคนเสียดายเวลา) แต่เอาน่า...สุดท้ายก็สำเร็จจนได้ มาแล้วยังดีกว่ามาช้า มาช้ายังดีกว่าไม่มา นะเออ พี่มอส์ว่าไว้

ส่วนที่มาของนามปากกาเกิดขึ้นจากหลายๆ ตัวละครที่ชอบมีรูปเป็นอาวุธคู่ใจ โดยเฉพาะภาพของตัวละครโปรดอย่าง 'แคตนิส เอฟเวอร์ดีน' ในเรื่อง 'The Hunger Games' กำลังจ้างรูปยิวลูกศรในเกมล่าชีวิต ถือเป็นภาพที่สะดุดใจมาก และเมื่อดูส่วนปลายของลูกศรแล้วมีรูปทรงคล้ายปลายปากกา ซึ่งเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ของอาชีพนักเขียนอยู่เหมือนกัน จึงหยิบยกคำว่า 'ปลายศร' มาเป็นนามปากกา บอกตัวเองให้มุ่งมั่นตั้งใจ พุ่งสู่เป้าหมายบนเส้นทางนักเขียน ^^

เนื่องจากงานประจำที่ทำอยู่มีโอกาสได้เดินทางอยู่บ้าง จึงพยายามเก็บบรรยากาศและเรื่องราวน่าสนใจมาร้อยเรียงในนิยายฝากเพื่อนๆ นักอ่านด้วย ส่วนการอ่านนิยายและดูซีรีส์ไม่ถือว่าเป็นงานอดิเรกค่ะ ถือเป็นหนึ่งใน 'งานประจำ' ที่ต้องทำทุกวัน เป้าประสงค์คือต้องการพัฒนางานเขียนของตัวเองให้ดีขึ้นจริงๆ ไม่ได้หลงพระเอก กริ๊ดพระรอง หรืออยากผ่อนคลายเป็นตัวเองแต่อย่างใด ที่ทำไปก็เพื่องานทั้งนั้น (ฮา)

เพื่อนๆ นักอ่านเข้ามาพูดคุย ดิชม ให้กำลังใจกันได้ที่เฟซบุ๊ก : ปลายศร พร้อมสแตนด์บายรอรับฟังและเฝ้าท์มอยเสมอค่ะ ^^

ลำนำกพิณพีแฉ่มไล ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

หากวาริตแสรังทำใจยอมรับความสูญเสียอันใหญ่หลวงได้ เขาคงไม่มานั่งทอดสายตาผ่านหน้าต่างเครื่องบินบนความสูงสามหมื่นฟุต จดจ้องปุยเมฆขาวโพลนเหนือน่านฟ้าไทยเช่นวันนี้

เสียงทุ้มเข้มของกัปตันประกาศพร้อมนำเครื่องร่อนลงสู่สนามบินสุวรรณภูมิ ระยะเวลาเดินทางจากนิวยอร์กร่วมสิบเก้าชั่วโมงขวนเพื่อหนายกำลังจะสิ้นสุดลง ทว่าเทียบไม่ได้เลยกับความคับแค้นใจที่สั่งสมมานานตลอดสิบปี

วาริตบอกตัวเองให้อดทนไว้ เขาใกล้จะได้พบใครบางคนเต็มที่... คนที่ทำให้ชีวิตครอบครัวเขาต้องเผชิญกับความพินาศ... ฆาตกรผู้ปลิดชีพความจริงไปพร้อมกับลมหายใจอันรวยรินของพ่อ

แม่คัดค้านแผนเดินทางกลับไทยของเขามาโดยตลอด ไม่มีเหตุผลต้องทำอย่างนี้ด้วยซ้ำ อยู่ที่นี่วยอร์กก็มีความสุขดีมิใช่หรือ ลูกของแม่มครมีชีวิตเนกเช่นหนุ่มไฟแรงวัยยี่สิบแปด ครีเอทีฟดาวรุ่งอย่างเขายังวิ่งไปได้อีกไกลบนถนนสายโฆษณาเหมือนที่พ่อฝันไว้

'ลูกคือความหวังเดียวของพ่อ' ...แม่เอาแต่ย้ำประโยคนั้นซ้ำๆ

นับตั้งแต่วันที่เสียพ่อไป ตกย่ำว่าเป็นห่วงเขามากเพียงใด ไม่อยากเห็นเขาเบนเข็มทิศทางชีวิตจมปลักอยู่กับหลุมโคลนแห่งความแค้นชั้น

แต่แม่จะรู้บ้างไหม เพราะเขาคือความหวังเดียวของพ่ออย่างไรเล่า ถึงต้องกลับมาทวงความยุติธรรมคืน!

วาริตคิดอย่างนั้น แต่ไม่อาจพูดออกมาได้ ทำได้แค่สรรหาเหตุผลมาหว่านล้อมผู้เป็นแม่ว่าเขาแค่อยากกลับไปพักผ่อนที่เมืองไทยสักปีหนึ่งแล้วค่อยกลับมาเริ่มงานที่เอเจนซีโฆษณาแห่งใหม่

ทว่าความจริงอีกครั้งหนึ่งซึ่งวาริตไม่ยอมบอกแม่คือเอเจนซีใหม่ที่ว่านั้น...แท้จริงแล้วตั้งอยู่ในไทย เจ้าของหาใช่ใครอื่นไกล คือคุณอารนา เพื่อนสนิทของพ่อนั่นเอง

คุณอารนามีลูกชายรุ่นราวคราวเดียวกับเขา ทำงานเป็นครีเอทีฟในตำแหน่งอาร์ตไดเรกเตอร์* เหมือนกัน หลังวาริตบอกข่าวแก่คุณอารนาว่าจะกลับเมืองไทยไม่กี่วันต่อมาเขาก็ได้รับอีเมลจากกรีซ บอกว่าจะขั้บรถมารับถึงสนามบินตามคำสั่งของคนที่เป็นทั้งนายและพ่อ วาริตรู้ดีว่ากรีซทำเป็นอ้างไปอย่างนั้น ทั้งที่ใจจริงของหมอนั้นอยากเจอเขาเต็มแก่

"ไอ้ริค!"

กรีซโบกมือหลังแฉ่งรั้วกันหน้าทางออกบริเวณผู้โดยสารขาเข้าพลางส่งยิ้มจริงใจให้ "ไม่เจอกันแค่ปีเดียว เปลี่ยนไปเยอะเหมือนกันนี่หว่า"

วาริตเห็นสายตากรีซเริ่มสำรวจความเปลี่ยนแปลงของแบรนดี้เครื่องแต่งกาย โดยเฉพาะแว่นกันแดดแบรนดี้ตั้งจากอิตาลี กรีซเคยบอกว่าไม่ว่าเขาจะหยิบจับแว่นตาใดๆ มาใส่ ก็ช่างรับกับดวงตาคมเข้มคู่เหยียดโลกจมุกโต่ง และริมฝีปากหยักบางเฉียบของเขาอย่างร้ายกาจ ดูดียิ่งกว่านายแบบบนหน้านิตยสารเป็นไหนๆ

* อาร์ตไดเรกเตอร์ (ผู้กำกับศิลป์) มีหน้าที่ออกแบบภาพโฆษณา ทำงานคู่กับก๊อปปีไรเตอร์ (ผู้เขียนคำโฆษณา) มีหน้าที่ออกแบบข้อความโฆษณา

"ตั้งแต่เป็นครีเอทีฟตั้งที่นิวยอร์ก มีเงินถุงเงินถังซื้อเสื้อผ้าแพงๆ มาใส่ด้วยเว้ยเฮ้ย"

วาริตนึกขำนิดๆ "แบรนด์เปลี่ยน แต่สไตล์ยังเหมือนเดิม มินิมอลนะ รู้จักหรือเปล่า"

"รู้จักดี แพรพุดทรอกหูฉันทุกวัน"

เวลากิริชพุดถึงดีไซเนอร์สาว 'เพียงแพร' เพื่อนสนิทอีกคนของเขาที่ไร ประกายตามักเปลี่ยนเป็นเด็กหนุ่มตลกอยู่ในวงรักรักทุกครั้ง

ไม่มีคำบรรยายใดๆ ลึกซึ้งไปกว่าคำว่ายินดีจากใจ เมื่อเห็นเพื่อนรัก สองคนลงเอยด้วยการคบหากัน วาริตหวังเหลือเกินว่ากิริชและเพียงแพร จะรักกันไปตราบนานเท่านาน ไม่ว่าจะมารผจญตัวไหนอย่างไรเข้ามา ขัดขวาง เขานี้แหละ...จะเป็นคนกางแขนปกป้องความรักของทั้งคู่เอง

ไม่น่าเชื่อว่าคนอย่างเพียงแพรจะมีอิทธิพลต่อชีวิตกิริชถึงขนาดนี้ เพียงแค่กิริชตั้งคำบอกกล่าวของเพียงแพรเข้ามาเอี่ยวในบทสนทนา นิดเดียว หลังจากนั้นเรื่องราวต่างๆ โดยเฉพาะบทพ่อแม่แหม่งอนระหว่าง กิริชกับเพียงแพรก็ถูกแบ่งปันมาถึงวาริตอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ขณะ ชายหนุ่มลากกระเป๋าเดินทางใบเขื่องเดินตามกิริชไปยังอาคารจอดรถ ผั่งตรงข้ามอาคารผู้โดยสารของสนามบิน

ทว่าตลอดระยะเวลาครึ่งชั่วโมงที่รถสปอร์ตสีขาวของกิริชแล่นฉิว นำวาริตสู่ใจกลางเมืองนั้น วาริตเห็นชัดว่ากิริชมีที่ทำเหมือนนอยากจะ เล่าอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายก็เงียบไป ราวกับตัดใจเก็บเรื่องนั้นไว้ เป็นความลับต่อ วาริตไม่อยากรู้ซักชิ้นให้มากความ เขาเลือกนั่งนิ่งๆ ทอดอารมณ์มองข้างทาง ซึมซับความเปลี่ยนแปลงของบ้านเกิดที่จากไปนาน โดยเฉพาะอาคารสูงเสียดฟ้ายื่นเด่นเรียงรายตลอดสองข้างทางคล้ายกำลัง ต้อนรับเขา

"กรุงเทพฯ เปลี่ยนไปมากวะ"

"แหงล่ะ แกไม่ได้กลับมาแล้วนี่หว่า...สิบปีอะไร มันทก็เปลี่ยนไป"

"ใช่ อะไร ก็เปลี่ยนไป" วาริตพึมพำอย่างเห็นด้วย เพราะโลกเรานั้น...
...ความเปลี่ยนแปลงคือสิ่งที่แน่นอนที่สุดแล้ว

"แกแวะไปหาพ่อฉันก่อนใหม่ ดูตั้งตาคอยการกลับมาของแกยิ่งกว่า
ตอนฉันบินกลับหลังเรียนจบที่นิวยอร์กซะอีก ตกลงใครเป็นลูกแท้ๆ กันแน่วะ
ซังจะสับสนแล้วสิ"

วาริตก้มมองหน้าปัดนาฬิกาข้อมือแบรนด์หรู "ไว้เจอกันตอนเย็น
ดีกว่า ยังพอมีเวลา" ก่อนจะเงยหน้าหันไปมองคนขับ "ยังไงแกแวะส่งฉัน
ที่โรงแรมแถวราชประสงค์หน่อยสิ"

"ไปทำอะไรวะ อย่าบอกนะว่าเรื่องงาน พักสักวันก่อนดีกว่านะ"

"ไม่ได้หรอก นิดลูกค้าสำคัญไว้...สำคัญมากจ้ะ ด้วย"

ลูกค้าคนสำคัญที่ว่านั้น...คือชายวัยห้าสิบบ้าเจ้าของนัยน์ตาพญาเหยี่ยว
ผมสีดอกเลาถูกจัดแต่งอย่างเรียบง่าย รึวรอยบนใบหน้ากร้านคมบ่งบอกถึง
ประสบการณ์อันสั่งสมมานานบนถนนสายโฆษณา ชื่อของเขาคือคักดา...
กำลังดำเนินปาลูกทาบแนวที่

ทุกท่วงท่าของคักดาช่างน่ามอง วาริตนึกสงสัยว่าเขาอาจหลงไหล
และบูชาในตัวคักดาขึ้นมาจริงๆ หากไม่เคยสัมผัสความสะดวกสบายที่ซ่อน
ภายใต้หน้ากากยิ้มแย้มแสนจะเป็นมิตรมาก่อน น้ำเสียงทรงพลังของคักดา
ร้ายไปเรื่อยถึงความยิ่งใหญ่ของโฆษณาว่าไม่ใช่แค่โทรโข่งเทียวโฆษณา
สินค้า แต่เป็นระเบิดเวลาที่ค่อยๆ ทำให้เราเห็นความเปลี่ยนแปลง
อันน่าอัศจรรย์ใจในตัวมนุษย์ ระเบิดเวลานั้นจะเร็วหรือช้าขึ้นอยู่กับ
การตั้งเวลานับถอยหลัง การปลุกฝังครีเอทีฟถึงบทบาทหน้าที่และ
ความสำคัญของการเข้าไปคลุกคลีสัมผัสเรื่องราวความเป็นมนุษย์เพื่อ
เข้าถึงความในใจของมนุษย์ให้ได้มากที่สุด คือทางออกสำคัญของ

การสื่อสารการตลาดในยุคที่โฆษณาควรทำตัวให้เป็นโฆษณาน้อยที่สุด

"โฆษณาที่ดี...ไม่ควรสักแต่ขายสินค้าอย่างเดียว ต้องเปลี่ยนชีวิตผู้คนให้ดีขึ้นด้วย" ศักดา ย้ำกับบรรดาผู้ฟังทั้งนักธุรกิจ นักการตลาด และนักศึกษาโฆษณาที่มารวมตัวกันจนห้องบอลรูมแน่นขนัด

ประโยคเมื่อครู่...วาริตขอยกให้เป็นวรรคทองของวัน ได้ยินแล้ว นักชั้นจนวนายกจะอาเจียน รู้สึกสะอิดสะเอียนเต็มกลืน แต่สุดท้ายแล้วต้องฝืนใจฟังสักตาพูดต่อไป พร้อมคำนวนยอดในใจว่าลูกค้ารายนี้ช่างชำระหนี้แค้นเขาอยู่เท่าไร คิดทบทวนทบทองเรียบบร้อย รอวันทวงคืนให้สาแก่ใจ ไม่มีคำว่าประนีประนอมใดๆ สำหรับคนที่ยงกล้าเชิดหน้าชูตาในสังคม หลงลืมว่าเคยทำให้เขากับแม่ต้องเผชิญกับความทุกข์ระทมอย่างแสนสาหัสเมื่อสิบปีก่อน

"...ขอบคุณทุกท่านที่มาร่วมงานครบรอบสามทศวรรษเอเจเนซี่ ADDICT วันนี้ครับ เหตุผลที่เอเจเนซี่เราใช้ชื่อนี้ทุกท่านคงพอจะเดาออกอยู่แล้ว คำว่า AD ตัวแรกย่อมาจากคำว่า Advertising ที่แปลว่าโฆษณา ส่วนคำว่า ADDICT นั้นหมายถึงการเสพติด แปลรวมๆ แล้วเป็นความหมายที่ดีมากครับ พวกเราเสพติดโฆษณาประหนึ่งลมหายใจ ขาดเมื่อไหร่...ลงแดงตายเมื่อนั้นครับ และนับตั้งแต่วันที่เป็นต้นไป ขอให้มั่นใจได้เลยว่าพวกเรา...เอเจเนซี่แอดดิคต์จะไม่หยุดสร้างสรรค์สิ่งใหม่แก่วงการโฆษณาไทยแน่นอน ผมสัญญา"

"และนี่คือเจ้าของฉายาศาสตาโฆษณา...คุณศักดา เจนนุรักษ์ ขอเสียงปรบมือให้คุณศักดาอีกครั้งครับ"

เหล่าผู้หลงผิดบูชาศักดาต่างปรบมือตามคำขอพิธีกรอย่างว่า วาริตบอกตัวเองให้หนึ่งดูตาย ละสายตาจากภาพชัดหูชัดตานั้นเสีย เมื่อไม่รู้จะทำอะไร เขาจึงลองเปิดดูถุงกระดาษที่ได้มาจากการลงทะเบียนหน้างานข้างในมีพ็อกเก็ตบุ๊กเล่มหนึ่งปะปนกับเอกสารประวัติเจ้าของธุรกิจดังที่เป็น

ลูกค้าเอเจนซีแอดดิทด์ซึ่งมาร่วมเสวนาในหัวข้อการลงทุนกับกลยุทธ์การทำตลาดในยุค 4.0 และภาวะเศรษฐกิจฝืดเคืองเช่นนี้

วาริตหยิบพ็อกเก็ตบุ๊กเล่มนั้นขึ้นมา หน้าปกเป็นรูปศักราชอยู่ในชุดวิงมารารอนสีแดงเลือดนกเฉดเดียวกับโลโก้เอเจนซีแอดดิทด์ ดูเข้ากับชื่อหนังสือ 'โฆษณามารารอน' ก็จริง แต่เขากลับรู้สึกได้ถึงความสกปรกของเนื้อหา ไม่นั่นใจนักว่าเรื่องเล่าของศักราชบนหน้ากระดาษนอนสบายตา ปีกหนาเล่มนี้จะป็นความจริงสักกี่เปอร์เซ็นต์ ยิ่งพลิกมาดูปกหลัง กวาดสายตาอ่านคำโปรย วาริตยิ่งพบว่าตัวเองแทบสะกดกลืนเสียงหัวเราะไว้ไม่อยู่

'ตลอดระยะเวลาการทำงานกว่า 20 ปีของ 'ศาสตราจารย์ไทย'
'ศักราช เจนนุรักษ์' มักให้กำลังใจตัวเองเสมอว่า
ชีวิตคนโฆษณา...ไม่ต่างจากการวิงมารารอน
ออกตัวเร็วเชื่อว่าจะชนะเสมอไป
ออกตัวช้าเชื่อว่าไม่มีสิทธิ์ชนะเลย
การวิงมารารอนบนถนนสายโฆษณาของเขา...
ต้องล้มลุกคลุกคลานมานับครั้งไม่ถ้วนเพื่อฝ่าฟันโจทท์แสนทำลาย
"อย่าหยุดวิง!" นี่คือน้ำใจที่ศักราชบอกตัวเองอย่างนั้นซ้ำๆ
เพราะหากพลาดพลั้ง คำว่า 'แพ้' จะคอยกัดกินหัวใจเขาไปตลอดกาล...'

ให้ตายเถอะ ศักราชไปเอาความกล้าบ้าบิ่นจากไหนมาบรรยายสรรพคุณหนังสือได้ชวนขันขนาดนี้ ไม่เห็นแก่หน้าตัวเอง ก็น่าจะเห็นแก่ความจริงอีกครั้งหนึ่งซึ่งซ่อนอยู่ใต้พรมบ้างก็ยังดี

เมื่อเห็นว่าเหล่าผู้หลงผิดที่รุ่มล่อมศักราชเริ่มบางตา วาริตจึงลุกขึ้นเหยียดกายเติมความสูงหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร ก้าวเข้าไปใกล้ๆ ดึงดูความสนใจจากเจ้าของนัยน์ตาพญาเหยี่ยวคู่นั้น

"ชื่ออะไรนะเรา" ศาสตราโฆษณาถามด้วยน้ำเสียงเป็นกันเอง คงเข้าใจว่าเขาเป็นหนึ่งในสาวกที่มาร่วมชุมนุมกันอย่างพร้อมหน้าในวันนี้

"วาริศครับ...วาริศ อิศรา"

"วาริศ อิศรา...ชื่อเทดี" ศักดาจรดปลายปากกาบนปรกรองฟ็อกเก็ตบุ๊กที่เขาเพิ่งยื่นให้เมื่อครู่ "ตอนนี้ทำงานโฆษณาอยู่เปล่า"

"ผมยื่นใบสมัครไปหลายๆ เอเจนซีแล้วครับ หวังว่าจะมีสักที่เรียกสัมภาษณ์"

ศักดาได้ยินเช่นนั้นพลันแย้มริมฝีปากให้กำลังใจ "โฆษณาก็เหมือนกับการวิ่งมาราธอน ถ้าเราไม่หยุดวิ่งเสียก่อน ต้องถึงเส้นชัยเข้าสักวัน"

ตบท้ายเข้าชื่อหนังสือ จบการขายได้อย่างน่าประทับใจจนวาริศนึกหยันแววตาซ่อนรอยชิงชังมิดชิด

"ยินดีที่ได้พบนะ"

"ยินดีเช่นกันครับ" วาริศยื่นมือกระชับตอบ ขอขอบคุณศาสตราโฆษณาอีกครั้ง

พร้อมย้ำกับตัวเองว่าจะจดจำคำสอนเมื่อครู่นั้น...ไปจนวันตาย

บทที่ 1 ของขวัญขึ้นเอก

ร่างระหงในชุดกางเกงยาวขาตรงสีขาวยกกับเสื้อเชิ้ตตัวหลวมสีกรมท่า ทรงไหล่ตกตามเทรนด์แต่งกายแห่งยุคสมัยเร่งฝีเท้ามาถึงหน้าห้องบอลรูมของโรงแรมหรูย่านราชประสงค์ได้ทันเวลาพอดี ใบหน้ารูปไข่ของก๊อบบี้ไรเตอร์สาวช่างเข้ากันดีกับผมเส้นเล็กสีน้ำตาลซึ่งถูกตัดเป็นทรงบ๊อบยาวเคลือบแก้วใส ดวงตาเรียวยาวสวยคู่หม่นเงื่อรอยเค้าร้าจางๆ เผื่อมองหาเจ้าของงาน หญิงสาวคิดว่าคุณศักดิ์กาน่าจะกล่าวปาฐกถาเปิดงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว เพราะแขกเหรื่อเริ่มทยอยออกมาทานอาหารว่างที่โรงแรมจัดเตรียมไว้ในช่วงพักเบรกกันแล้ว

"พริมา...รอดด้วย"

เสียงเรียกของหนุ่ม อาร์ตไดเร็กเตอร์คู่หูของเธอดังไล่หลัง พริมาหันไปมองสามหนุ่มเพื่อนร่วมทีมที่เดินตามมาอย่างเชื่องช้าเหมือนหุ่นยนต์ที่แบตเตอรี่อ่อนจัดเหลือเพียงขีดเดียว

"ไม่เห็นต้องมานะนี่เลย พวกเราเพิ่งขางานเสร็จก็แท้ๆ น่าจะกลับไปพักที่ออฟฟิศ" วอแว ก๊อบบี้ไรเตอร์เจ้าของแวนรอบหน้ารับทรงผมแสกกลางเริ่มโวยวายนิดๆ พริมาจำได้ว่าเคยเอ่ยกับวอแวว่าถ้าไม่มั่นใจในใบหน้า

ก็ต้องบ้าเอามากๆ ถึงกล้าทำผมทรงนี้

"ได้ไง กลับไปออฟฟิศที่ร้าง ไม่มีเออี* อยู่สักคน มาดูแลลูกค้าทำงานกันหมด" ชินทร อาร์ตไดเร็กเตอร์หนุ่มตี๋ สมาชิกอีกคนของทีมพูดขึ้น

วอแวนได้ยืนอย่างนั้นพลันหันไปมองชินทรด้วยตาเป็นประกาย แล้วเอ่ยกับคู่หูว่า "ไม่น่าเชื่อ วันนี้แกพูดจาดีมีเหตุผลนับตั้งแต่รู้จักกันมาเลยวะ"

พริมาได้แต่มองทั้งคู่อย่างอ่อนใจ ครีเอทีฟหนุ่มสองคนนี่ขึ้นชื่อเรื่องตามหลีเออีสาวสวยในเอเจนซีแอดดิคัลมากที่สุดแล้ว

เมื่อไม่เห็นที่ท่าว่าคุณศักดาจะปรากฏตัวหน้าห้องบอลรูม หญิงสาวจึงสอดสายสายตาสำรวจบรรยากาศโดยรวม ก่อนจะสะดุดเข้ากับร่างสูงมาดสุขุมของผู้ชายแววตาใจดีคนหนึ่งซึ่งกำลังสนทนากับลูกค้าผู้บริหาค่ายรถจักรยานยนต์จากญี่ปุ่นอย่างออกรส จนพริมาอดสังหรณ์ใจไม่ได้ว่าพี่ตระการ หัวหน้าครีเอทีฟผู้รับผิดชอบดูแลทีม A ที่เธอสังกัดอยู่นั้น น่าจะนำข่าวดีเรื่องการทำงานไหลมาเทมามาให้เธอและผองเพื่อนได้ทำเพิ่มภายในเร็วๆ นี้เป็นแน่

"ฉันเข้าไปดูข้างในก่อนนะ" พริมาหันไปบอกเพื่อนร่วมทีมทั้งสามซึ่งกำลังรุมล้อมสำรวจไลน์อาหารว่างและเครื่องดื่มกับความต้องการของกระเพาะอาหารอย่างจริงจัง ราวกับลืมไปแล้วว่าเธอมาด้วย

"เออ แกเข้าไปก่อนเลยพริม พวกฉันยังไม่ได้กินอะไรตั้งแต่เช้าเลยวะ" วอแวนไม่รอช้า จัดการรับเมนูกึ่งพันอ้อยราดน้ำจิ้มบ๊วยสูตรพิเศษเข้าปากเคี้ยวตุ้ยๆ โห้ว บอกให้เธอรู้ว่าหิวมากแค่ไหน

"นั่นอาหารว่างหรือมีเอี๊ยงเนี่ย"

พริมาพยักพยิตไปที่ปริมาณกึ่งพันอ้อยในจานของวอแวนและชินทร ก่อนจะสายหน้ายิ้มบางอย่างอ่อนใจให้ แล้วหมุ่ยตัวเดินตรงไปที่ประตู

* AE (Account Executive) คือคนกลางที่มีหน้าที่บริหารงานลูกค้า ทั้งเจรจาและประสานงานระหว่างลูกค้ากับบริษัท

ทางเข้าออกห้องบอลรูมตามความตั้งใจแรก หยิบพ็อกเก็ตบุ๊ก 'โฆษณา
มาราธอน' ออกจากกระเป๋าเป้หนังแท้สีดำคู่กาย หายมุ่นให้คนที่เธอนับถือ
ยิ่งกว่าคำว่า 'ครู' จรดลายเซ็นบนปกพ็อกเก็ตบุ๊กภายในงานนี้ให้จงได้

พริมายังจำได้ดีถึงวันแรกที่ศักรับเธอเข้าทำงานเมื่อสี่ปีก่อน
ครีเอทีฟหลายคนกังขาเกี่ยวกับความสามารถของเธอว่ามีภาซีน้อยกว่า
เส้นสาย เกิดมาเป็นลูกสาวคนเดียวของซีอีโอบริษัทอาหารและเครื่องดื่ม
รายยักษ์ช่วงดีเหลือเกิน ไปไหนก็มีคนพร้อมอ้าแขนรับเข้าทำงาน

ในตอนนั้นพริมาทำได้เพียงสะกดกลั่นความไม่พอใจเอาไว้ เธอ
ไม่อยากจะพูดอะไรให้มากความ ในเมื่อปฏิเสธความเป็นลูกซีอีโอได้
ก็ต้องพิสูจน์ให้พวกนั้นเห็นกับตาว่าฝีมือเธอร้ายกาจไม่เป็นรองใคร
ด้วยการคว่ำรางวัลโฆษณาจากเวทีต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ จนสามารถ
ลบคำสบประมาทและทำให้ทุกคนยอมรับในตัวเธอได้ในที่สุด

"ว่าไงพริม เพิ่งกลับมาจากฟริเซนตันเจอร์รี่ เป็นไงบ้าง ลูกค้าชอบไหม"
คุณศักรดาหันมาถามถึงผลลัพธ์การขายงานเมื่อช่วงเช้าที่ผ่านมา ขณะ
สนทนากับใครบางคน...คนเคยคุ้นที่พริมาไม่ได้เจอมานาน

"ลูกค้าชอบมากๆ เลยค่ะ" เธอยิ้มตอบคุณศักรดา ก่อนสายตาสจะ
เลื่อนไปที่ชายหนุ่มเจ้าของร่างสูงคนนั้น เขาหายหน้าหายตาไปนาน
ได้ยื่นข่าวว่าเพิ่งเรียนจบจากอเมริกาและมาทำงานแผนกการตลาดของ
สายการบินต้นทุนต่ำเจ้าใหญ่ หญิงสาวไม่คิดเลยว่าจะมีโอกาสได้พบเขา
อีกครั้งในวันนี้

"หวัดดีพริม ไม่เจอกันนานเลยนะ"

"รู้จักกันด้วยเหรอ" นัยน์ตาพญาเหยี่ยวของคุณศักรดามีเค้าประหลาดใจ
นิดๆ

"รู้จักค่ะ เรียนมหา'ลัยเดียวกัน แต่คนละคณะ" พริมาละรอยละเอียดย
ที่เห็นว่าไม่ควรเล่าให้คุณศักรดาฟังต่อว่านักการตลาดหนุ่มตัวรุ่งของวงการคนนี้

มีดีกรีเป็นถึงเดือนคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี เคยตามจีบเธอสมัยเรียนสถาปัตย์ตอนปีสอง

จริงๆ แล้วเขาก็เป็นผู้ชายที่แสนดีคนหนึ่ง คอยตามติดดูแลเธอไม่ห่าง แต่พริมาไม่ได้ต้องการความรักจากใคร เพราะหัวใจของเธอยังคงมี 'ใครอีกคน' จับจองทุกอนุความรู้สึกเรื่อยมานานนับสิบปีตั้งแต่เรียนจบชั้นมัธยมปลาย

พออดีตเดือนคณะบัญชี ปลีกตัวไปสนทนากับนักการตลาดคนอื่นๆ พริมาจึงได้พูดคุยกับคุณศักดาต่อถึงบรรยากาศการทำงานเมื่อเช้าว่า ลูกค้าชื่นชอบเรื่องเล่าของสินค้าที่ทีม A นำเสนอมากเพียงใด ไม่นานนัก... เลขาฯ ส่วนตัวของคุณศักดา ก็เข้ามาสะกิดคนเป็นนายว่าถึงเวลาให้สัมภาษณ์นักข่าวหน้างานแล้ว และพาเขาออกไปจากบทสนทนาของพริมาทันที แต่กว่าจะถึงวงล้อมของนักข่าวและช่างภาพ คุณศักดากลับติดพันการพูดคุยและหัวเราะร่วมกับบรรดาลูกค้าทั้งเจ้าของและผู้บริหารธุรกิจ เครื่องดื่ม อาหาร คำปลื้ม เครื่องใช้ไฟฟ้า รถยนต์ สายการบิน บริษัทประกันภัย และอีกมากมายซึ่งล้วนเป็นเบอร์ต้นๆ ของวงการ

เมื่อเห็นว่าบริเวณงานไม่เหลือพื้นที่สำหรับเธอ พริมาจึงหลบมาสมทบกับพีระการ หนุ่ม วอแว และชินทรที่โตะกลมสูงใกล้ชั้นวางอาหารว่างอีกครั้ง เธอได้ยินหนุ่มพูดกับพีระการเกี่ยวกับจำนวนนักข่าวและช่างภาพที่มาร่วมงานว่าเกินกว่าที่คาดไว้มาก น่าจะร่วมห้าสิบคนได้ พีระการยกถ้วยชาร้อนขึ้นจิบแล้วเล่าว่างานนี้แผนกพีอาร์ของเอเจนซีแอดดิคัลเตรียมีการมาตี คติของแผนกนี้คือทำทุกอย่างให้เป็นข่าว เลยเชิญพวกลูกค้าที่เป็นผู้บริหารระดับสูงขึ้นพูดบนเวที แต่ประเด็นการลงทุนชนิดแผนการตลาดหน้อย แค่นี้นักข่าวก็ปลื้มใจจะแย่แล้ว

พริมาก็หันมามองพ็อกเก็ตบุ๊กในมือที่หยิบจากกระเป๋าออกมาคอยก้อแล้วหันไปมองคุณศักดาอีกครั้งอย่างรอคอย พีระการเอยกับเธอด้วย

น้ำเสียงนุ่มลึกกว่ายารอเลย ไวกลับไปให้คุณศักดาเซ็นที่ออฟฟิศดีกว่า เพราะทันทีที่ให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนเสร็จคุณศักดาต้องเข้าไปในงานเพื่อฟังเสวนาบนเวทีต่อ ไม่มีเวลาให้เธอห rokok พริมาเองก็คิดเช่นนั้น จึงทำได้แค่ระบายลมหายใจแล้วเก็บพ็อกเก็ตบุ๊กใส่กระเป๋าเป้ตามเดิม

แต่แล้วสายตาของพริมาพลันสะดุดเข้ากับเหล่าเมสเซนเจอร์ชายชุดดำนับสิบที่เดินกรูเข้ามาเป็นขบวน ในมือแต่ละคนมีกล่องกระดาษสีเหลี่ยมผืนผ้ากับขาตั้งไม้สี่ขา

ไม่พูดพริมาทำเพลง ทั้งหมดเกาะกล่องกระดาษด้วยท่าที่เร่งรีบ นำสิ่งที่บรรจุอยู่ภายในกล่องวางบนขาตั้งอย่างรวดเร็วเกินกว่าที่พริมาหรือใครจะตั้งหลักห้ามได้ พวงหรีดสีดำนับสิบจึงปรากฏแก่ทุกสายตา เรียงรายหน้างานฉลองครบรอบสามทศวรรษเอเจนซีแอดดิคัล!

"ใครตายวะเนี่ย?"

เสียงพึมพำนั้นเป็นของวอแวไม่ผิดแน่ แต่พริมาตกตะลึงกับเหตุการณ์ตรงหน้าเกินกว่าจะหันไปเอ็ดเพื่อนว่าเปลือยหลุดประโยชน์ที่ไม่สมควรเข้าแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างหยุดนิ่งราวกับถูกแช่แข็ง บรรดาแขกเหรื่อจذจ้องพวงหรีดปริศนาตาไม่กะพริบ ไม่กี่วินาทีต่อมาเสียงซุบซิบนินทาของคนหลายร้อยพลันดังกระหึ่มทั่วทั้งชั้นของโรงแรม

คนที่ไหวตัวเร็วกว่าใครเห็นจะเป็นช่างภาพของสื่อแต่ละสำนัก พริมาเห็นพวกเขาถอนกำลังออกจากวงล้อมสัมภาษณ์คุณศักดาและผู้บริหารบริษัทอื่น แล้วเข้ามาเก็บภาพพวงหรีดซึ่งถูกปิดด้วยป้ายข้อความอันเต็มไปด้วยเจตนาเสียดสีประชดประชันรุนแรง

'ยินดีกับความสำเร็จจอมปลอม'

'ขอให้เจริญรุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้นไป'

และอื่นๆ อีกมากมายที่พริมาไม่อาจจดจำได้ทั้งหมด ใจความและประโยคเหล่านั้นผ่านการลึบคม รวากับต้องการประจักษ์และฝังกมลคุณศักดิ์าทังที่ยังหายใจ

พริมาหันไปมองเจ้าของผมสีดอกเลา เห็นเขาชะงักค้าง สัมผัสได้ถึง ความขุ่นเคียดสะท้อนผ่านนัยน์ตาเหยี่ยวคู่ นั้น คุณศักดิ์คงกำลังคิดว่า ใครกันช่างอาจหาญสั่งให้เมสเซนเจอร์ชนพวงหรีดมาทำลายบรรยากาศ กล่าวจิกหน้าเขากลางงานนี้...งานที่เขาควรจะได้รับการยกย่องเชิดชูและโดดเด่นเหนือใคร แต่เรื่องบ๊อบพอร์ดนี่กลับเกิดขึ้น!

แสงแฟลชจากกล้องเหล่าช่างภาพสว่างวาบไม่หยุด เพราะนี่ถือเป็นภาพเด็ดของงาน มีคุณค่าข่าวเรื่องความขัดแย้งชวนสงสัย ดีกว่าภาพคุณศักดิ์ตาดูตปฐกถาบนเวทีหรือเหล่าผู้บริหารยื่นเรียงแถวหน้ากระดานร่วมยินดีเป็นไหนๆ พริมาได้ยินนักข่าวหญิงสองคนคุยกัน คนหนึ่งตั้งสมมติฐานว่าน่าจะเป็นพวกไม่หวังดี เลยส่งพวงหรีดมาก่อวณ แต่อีกคนกลับเห็นแย้งว่าแล้วจะส่งมาทำไมถ้าคุณศักดิ์ตาไม่ไปเหยียบเท้าใครเขาก่อน

"คุณศักดิ์ตาไซ้ไหมครับ" เมสเซนเจอร์คนนำขบวนเดินเข้ามาถาม ร่างสูงเจ้าของนัยน์ตาพญาเหยี่ยวที่บัดนี้ยืนตัวแข็งทื่อ ใบหน้าซีดเผือด "รบกวนเซ็นรับของด้วยครับ"

"ใครส่งของพอร์ดนี่มาไม่ทราบ" คุณศักดิ์ตาขบกรมแน่น พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นเฉียบชวนขนลุก ทำเอาเมสเซนเจอร์คนนั้นชักหัวน้ ตอบกลับด้วยน้ำเสียงสั้นสู้

"ไม่ทราบครับ ต้องขอโทษด้วย พวกเราแค่ทำตามหน้าที่"

พริมาเห็นชัดว่าคุณศักดิ์ตาถอนหายใจแรง มือไม้สั่นด้วยความโกรธเพียงใด จนเธอกลั้วว่านักข่าวที่ยืนอยู่ข้างๆ จะจับสังเกตเห็นปฏิกิริยาของคุณศักดิ์ตาเข้า ทันใดนั้นสายตาของเขาเบนทิศมายังที่ตระการ...คนที่น่าจะ

ฟังฟังได้มากที่สุดที่สถานการณืขณะนี้ พรินมาอ่านกระแสคำสั่งที่ส่งผ่านนัยน์ตา
พญาเหยี่ยวคู่นั้นออกทุกอย่าง รีบทำอะไรสักอย่างสิ! ทำอะไรก็ได้ให้
เหตุการณ์ตรงหน้าจบสวยที่สุด ไร้คำครหาชวนจุดประเด็นสงสัยในภายหลัง
แต่พี่ตระการกลับนั่งงั้น แวตาสะท่อนซัดว่าไม่รู้จะเข้าไปช่วยกัหน้า
อย่างไร

"และนี่คือไฮไลต์สำคัญของงานค่ะ..."

วินาทีนั้นพรินมาตัดสินใจประกาศแทรกเรียกความสนใจจากแขกหรือ
พร้อมหมายมือไปยังพวงหรีดทันที

แม่เบื่องลี้จะไม่มั่นใจกว่าวิธีที่เธอจะทำต่อไปนี้จะช่วยแก้ไข
สถานการณ์ตรงหน้าได้ แต่ช่างปะไร...เธอปลุกใจตัวเองอย่างเด็ดเดี่ยว
อย่างน้อยก็ดีกว่าเอาแต่ยืนเฉย ปล่อยให้ผู้ประสงคร้ายเป็นฝ่ายเดินเกม
อยู่ข้างเดียว

อยาการู้จริงเชื่อว่าใครอยู่เบื้องหลังพวงหรีดปริศนาพวกนี้!

วาริตเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดตั้งแต่เริ่ม

ชายหนุ่มไม่อาจเมินเฉยต่อความรู้สึกขำคั้งอก พรินมาโกหกต่อหน้า
ผู้คนมากมายออกไปได้อย่างไรว่าเหตุผลที่นำพวงหรีดนับสิบมาตั้งในงาน
เป็นเพราะศักดิ์ตาต้องการแสดงให้ทุกคนเห็นถึงสังกรรมของการทำโฆษณา

'ทุกคนน่าจะทราบกันดีอยู่แล้วนะคะว่าจากไอเดียโฆษณาที่ถือกำเนิดมา
มากมาย มีเพียงไม่กี่ไอเดียเท่านั้นที่อยู่รอด ออกมาโลดแล่นต่อสายตา
ผู้บริโภค เราจึงขอไว้อาลัยต่อการสูญเสีของไอเดียที่ไม่แข็งแกร่งพอ
ต่อแรงบีบคั้นจากสถานการณ์แข่งขันอันรุนแรงของโลกโฆษณา และแม้ว่า
จะต้องเสียไปมากเท่าไร แต่เอเจนซีแอดดิคก็ไม่เคยเสียใจเลยสักครั้ง
เพราะความหวังของลูกค้าคือภารกิจสำคัญ การฆาตกรรมไอเดียอ่อนแอ
จึงเป็นทางรอดเดียวของคนทำงานสายนี้'

ในตอนนั้นวาริตอยากจะประมือเป็นกำลังใจให้ผู้หญิงคนนั้นเสียจริงๆ แต่พริมาจรรู้บ้างใหม่ว่ามีมือในการพลิกวิกฤตเป็นโอกาสของเธออย่างอ่อนต่อนัก

ใครเขาจะเชื่อกันง่าย ๆ ว่าพวงหรีดเหล่านั้นเป็นไฮไลต์เด็ดอย่างที่เธอเฉลยให้ตายเถอะ...วาริตไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าหลงใหลความพยายามอันไร้ค่าของพริมาเข้าแล้ว จนอยากเข้าไปกระซิบข้างหู นุดเธอกลับสู่โลกความเป็นจริงเหลือทน วาจาที่เธอตั้งใจลับคมจนแทบคายเห็นแววไร้ความหมายในเชิงผลลัพธ์

แขกหรือและนักข่าวทยอยกลับจนหมดแล้ว วาริตหลบมานั่งอยู่อีกมุม ไม่ไกลจากหน้าห้องบอลรูม แวนกันแดดแบรนต์ตั้งจากอิตาลียังคงทำหน้าที่ช่วยอำพรางแววเยาะหยันในดวงตาเขาเป็นอย่างดี

พริมายังอยู่ในสายตาเขาตลอด ความรู้สึกกักตักลุ่มอัดแน่นบนดวงหน้าสวย จนเขาอยากเข้าไปช่วยปลอบ บอกเธอว่าทำดีแล้ว คักดาโชคดีเหลือเกินที่มีพนักงานดีเด่นอย่างเธอมาช่วยกู้หน้า ยิ้มเข้าไปพริมา... นี่มันแค่เริ่มต้นเท่านั้น เธอยังต้องเจออะไรอีกมากมายชนิดไม่มีทางคาดเดาได้เสียว่ะ

เขาเพิลิตเพลินกับการจ้องมองพริมาต่ออีกหลายนาที กระทั่งหญิงสาวปลีกตัวจากวงสนทนาอันเคร่งเครียด มุ่งหน้าไปยังลิฟต์ ไม่ทันสังเกตเห็นเขาเลยแม้แต่นิด

วูบนั้นวาริตคิดอยากเป็นเด็กที่ชอบเรียกร้องความสนใจ เขาตัดสินใจถอดแวนกันแดด ก้าวยาวตามเธอไป ทันทีที่ประตูลิฟต์เปิดชายหนุ่มนี่ก็อยากตะโกนเรียกพริมา แต่เหมือนมีอะไรบางอย่างกระซิบบอกเขาว่าอย่า...อย่าเรียกชื่อผู้หญิงคนนี้เป็นอันขาด ยังมีเวลาและจังหวะที่เหมาะสมกว่านี้อีกมากสำหรับการเปิดตัวอย่างเป็นทางการต่อหน้าเธอ

แต่กลับกลายเป็นว่าดวงตาสวยหม่นคู่นั้นประสานกับนัยน์ตาหยันโลกของเขาเข้าเสียแล้ว

พริมา... ใบหน้าของเธอแทบไม่เปลี่ยนแปลง วาริตพิณจุมุกโด่งรับอันเคยคุ้น ต่อด้วยริมฝีปากเล็กเรื่อละมุนอย่างละเอียด จนนึกจนตัวเองที่ปล่อยให้เธอฝังตัวในหลุมลึกแห่งความทรงจำ ทั้งที่พยายามลืมมาตลอดสิบปี แต่สุดท้าย...พริมาไม่เคยเลือนหายไปจากห้วงคิดคำนึงของเขาเลยแม้แต่วันเดียว เธอเก่งเหลือเกิน ชายหนุ่มนี่ก็ชื่นชมเธอในใจ อาจเป็นเขาเองที่ประเมินความสามารถเธอต่ำไป

แล้วนี่อะไร ในเมื่อเห็นเขาแล้วทำไมพริมาถึงไม่ยอมก้าวออกมาจากลิฟต์ หรือเป็นเพราะเธอลืมเขาไปแล้ว แต่ก็ไม่น่าใช่ ดูเหมือนร่างระหงของเธอจะเปลี่ยนไปเป็นแข็งที่อึดมากกว่า แถมดวงตายังเบิกกว้างอย่างตกตะลึงคล้ายคนสติหลุดลอยเกินกว่าจะคว้าไว้ ยังไม่ทันที่พริมาจะเปล่งเสียงฉายความสงสัยปนประหลาดใจใดๆ ประตูลิฟต์พลันปิดสนิทพาเธอไปยังชั้นล่างของโรงแรมทันที

แม้ส่วนลึกของหัวใจเพียงบอกให้ยื่นรอเธอ แต่วาริตกลับเลือกชมความเอาแต่ใจนั้นไว้ เดินไปที่ลิฟต์อีกฝั่งของโรงแรม หวังทิ้งระยะทางให้ห่างจากพริมามากที่สุด เพื่อเธอหวนคืนมาอย่างชั้นนี้

ไม่ถึงสี่สิบนาที รถแท็กซี่พาชายหนุ่มหลบหลีกการจราจรอันรุ่มรวยมาถึงหน้าบ้านปูนสองชั้นที่เขาไม่ได้มาเหยียบนานนับสิบปี

ตะวันรอนอ่อนแสงเป็นสีส้มจัด สาดกระทบพุ่มใบสีเหลืองอมเขียวอ่อนของต้นแสงจันทร์ซึ่งบัดนี้เติบโตใหญ่เคียงรั้ว ได้รับการดูแลตัดแต่งกิ่งจนผลิบานออกเป็นพุ่มสวย วาริตไม่ยอมเชื่อเลยว่ามันยังมีชีวิตอยู่ จำได้ว่าตอนอายุเก้าขวบเขาเคยเล่นซนขึ้นปีนป่าย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ากิ่งก้านสีขาวยอกเทาจะเปราะบางหักง่าย เขาเลยกลายเป็นเด็กสามขาไปร่วมเดือน

"มาถึงแล้วหรือ" หญิงแก้วหกลีบกล่าวต้อนรับด้วยน้ำเสียงสงบเรียบ ทว่าประกายตาฉายชัดถึงความดีใจเมื่อเห็นเขากลับมาเยือนไทยในรอบสิบปี "เปลี่ยนไปเยอะเลย ป้าจำแทบไม่ได้"

"ป่าแหวนสบายดีนะครับ?"

คนเป็นเพื่อนบ้านพยักหน้าแทนคำตอบ ก่อนจะหันไปไขกุญแจรั้วบ้านให้เขา "กระเป๋าดูเดินทางไปไหนเสียละ อย่างบอกนะว่ากลับมาตัวเปล่า"

เขายิ้มให้ก่อนบอกป่าแหวนว่าไม่ต้องเป็นห่วง "ผมแค่แวะมาดูบ้านครู่เดียว ไม่คิดจะค้างที่นี่ยอยู่แล้วครับ"

คนสูงวัยกว่าสบตาวาริตอย่างรู้กันถึงเหตุผลที่ไม่ควรแสดงออกถึงการมีตัวตนของสมาชิกอีกสองคนที่เหลืออยู่ของบ้าน

ร่างสูงปล่อยให้ป่าแหวนเดินนำเข้าไปในบริเวณบ้าน ผ่านสนามหญ้าอันรกร้าง ต่างจากต้นแสงจันทร์ที่ได้รับอภิสิทธิ์การดูแลอย่างประคบประหงมจากป่าแหวนเพียงต้นเดียว แม่คงฝากไว้ก่อนพาเขาไปนิวยอร์ก เขาพอจะนึกออกแล้วว่าทำไมแม่ถึงเป็นห่วงไม้ต้นนี้ เพราะมันมีคุณค่าทางจิตใจพอซื้อให้แม่เป็นของขวัญวันครบรอบแต่งงานนั่นเอง

"ทานมื้อค่ำกับป่าก่อนนะ แล้วค่อยกลับบ้านโดย"

ป่าแหวนพูดพลางไขประตูตัวบ้าน เปิดทางให้วาริตก้าวเข้าไป แล้วทิ้งให้ชายหนุ่มสำรวจความเปลี่ยนแปลงภายในชั้นล่าง โปสเตอร์โฆษณาเก่าๆ สมัยสิบยี่สิบปีก่อนที่เคยปิดตามฝาผนังบัดนี้ถูกม้วนเก็บไว้ในที่ที่ปลอดภัยเหลือเพียงโปสเตอร์ตัวเก่าคร่ำครึฝุ่นจับบางๆ ตั้งอยู่ใจกลางห้องนั่งเล่น

ร่างสูงละความสนใจจากเฟอร์นิเจอร์น้อยชิ้น ก้าวขึ้นบันไดไปยังชั้นสอง เขาแวะเปิดประตูห้องนอนเก่าซึ่งอัดแน่นไปด้วยความว่างเปล่า ก่อนจะถอยออกมา แล้วเดินเข้าไปในห้องทำงานของพ่อ

โต๊ะไม้สักยังคงตั้งอยู่ที่เดิม ไม่มีใครกล้าแตะต้องมันเลยแม้แต่นิด แล้ววาริตก็จมหายไปกับกระเสธารแห่งอดีตอันไหลหลาก นึกถึงวันเก่าๆ ที่เขามักจะเข้ามาหาพ่อหลังเล่นซนกับเพื่อนวัยเดียวกันที่สนามเด็กเล่นในหมู่บ้าน และขอให้พ่อวาดรูปแบทแมนให้เหมือนเช่นทุกครั้ง พ่อเคยถามเขาซ้ำๆ ว่าไม่เบื่อหรือ เขาจำได้ว่าตัวเองยิ้มกว้างแล้วส่ายหน้า

ขนาดพออย่าไม่เบื้อหน้ากากเสื่อ แล้วเขาจะเบื้อแบทแมนได้อย่างไร

รอยยิ้มของพ่อยังคงติดตรึงในความทรงจำราวกับนั่งอยู่ตรงหน้าวาริศบอกตัวเองให้เงยหน้า ชังน้ำตาไม่ให้ไหลออกมา เตือนตัวเองว่าอย่าปล่อยให้ความอ่อนแอกัดกร่อนหัวใจเขียว จำคำสอนของพ่อไม่ได้หรือโลกใบนี้...ไม่มีที่ยืนสำหรับคนขี้แพ้

ตะวันลาลับขอบฟ้าไปแล้ว ชายหนุ่มปล่อยให้ความมืดตีบคลานมาแทนที่อยู่นาน กว่าจะเหยียดกายลุกขึ้นไปเปิดสวิตช์ไฟเรียกความสว่างปรากฏทั่วห้อง

ทว่าไม่ก็อดใจเสียงกริ่งบ้านพลันดังขึ้น

แทนที่จะปิดไฟให้ความมืดเคลื่อนไหวแทนคำตอบ วาริศกลับนั่งงั้นขณะที่เสียงกริ่งยังคงดังระรัวไม่หยุด กอดต้นชายหนุ่มให้ออกไปต้อนรับหน้ารั้ว เขามัวแต่คิดว่าใครเป็นคนกดกริ่ง จนกระทั่งใบหน้าของพริมาผุดขึ้นมาเป็นคำตอบ

ต้องเป็นพริมาแน่ๆ ไม่มีทางเป็นคนอื่นได้เลยนอกจากเธอ เสี้ยวความรู้สึกนั้น...ชายหนุ่มเผลอดีใจ ก่อนจะระงับความพลุ่งพล่านในอกเอาไว้แล้วก้าวไปที่หน้าต่าง เลิกมานสีทึบเป็นช่องเล็ก สอดสายสายตาลงไปยังเบื้องล่าง

เป็นเธอจริงๆ ด้วย...

ไฟจากถนนหน้าบ้านทำให้เขาพอมองเห็นเจ้าของร่างระหงอยู่ข้างแต่จับสีหน้าและสายตาของพริมาได้ไม่ถนัดนัก ไม่นานนัก...เขาเห็นป้าแหวนเข้ามาขวางเมื่อพริมาเอื้อมมือหมายกดกริ่งอีกครั้ง ทั้งคู่คุยอะไรกัน เขาอยากรู้เสียจริง

"ใครมาเธอครับ" เขาแสรังถามป้าแหวนทันทีที่คนอวูโสกว่าเปิดประตูเข้ามาในห้อง ทว่าคำตอบกลับหัวนสนัน สันสะเทือนใจวาริศอย่างรุนแรง

"หนูพริม"

เขานิ่งไป แต่มองตาก็อ่านออกกว่าป่าแหวนน่าจะรู้เรื่องที่เขาไปงาน
สักตาจากปากพริมาแล้ว "เธอ...มาทำไมเหรอครับ"

"เราน่าจะรู้คำตอบนั้นดีกว่าป่านะ" ป่าแหวนมองตอบ แหวต่าอ่อนแสง
"ป่าละนับถือเธอจริงๆ มายืนรอคนบางคนที่บ้านนี้บ่อยๆ ทั้งที่รู้ว่า
ไม่มีใครอยู่มาเป็นสิบปี ถ้าป่าเป็นหนูพริม...คงถอดใจไปนานแล้ว"

"สร้างภาพ!" นี่น่าจะเป็นงานที่พริมาถนัดที่สุดนับตั้งแต่รู้จักกันมา

"ไม่น่าใช่..."

วาริศไม่เข้าใจ ป่าแหวนจะปกป้องพริมาไปถึงไหน "เรื่องนี้ผมรู้ดีกว่าใคร
...บางเหตุการณ์ก็ทำให้เราเห็นธาตุแท้ของผู้หญิงคนหนึ่งมากพอ"

"แล้วก็ทำให้ผู้ชายอีกคนเปลี่ยนไปเป็นคนละคนตลอดกาล"

แทนที่วาริศจะเฉยชากับประโยคนั้น กลับสะอึกในอกอย่างจ้ง
จนรู้สึกเกลียดตัวเอง

"เมื่อกี้ป่าเพิ่งเล่นละครโกหกหนูพริมไปว่าเป็นคนเปิดไฟทิ้งไว้เอง"
ป่าแหวนถอนหายใจ มือเหยียนเอื้อมไปปิดไฟให้สมจริงตามบทละคร
ที่เพิ่งเขียนขึ้นมาสดๆ ร้อนๆ "จะเปิดทิ้งได้ยังไง ในเมื่อเราเป็นคนเปิด
ต่อหน้าหนูพริมแท้ๆ"

"จากนี้ไป...ป่าแหวนอาจต้องเล่นละครบ่อยขึ้น"

ป่าแหวนยิ้มบางคล้ายทำใจกับเรื่องนี้มานานแล้ว หล่อนเล่าเรื่องโกหก
ที่เพิ่งปั้นแต่งเพิ่มเมื่อครู่ว่าแม่ของเขายายบ้านหลังนี้ให้หล่อนได้พักใหญ่
เป็นที่แน่นอนแล้วว่าสมาชิกสองคนที่เหลือจะไม่มีวันกลับมาเหยียบ
เมืองไทยอีก

"จริงๆ เรากับหนูพริมน่าจะมาเจอกันสักครั้ง เคลียร์เรื่องค้างคาใจให้
จบๆ ไป ต่างคนจะได้แยกย้ายไปมีชีวิตของตัวเอง ไม่เห็นยั้งซึ่งกันและกันไว้"

"บางที...อาจเป็นผมเองที่ไม่อยากให้เรื่องของเราจบลง"

"ทำไมต้องทำให้เป็นเรื่องยากด้วย ความสุขที่แท้จริงของคนเรา
อยู่ที่เรารู้จักปล่อยวางไม่ใช่หรือ"

ดวงตาคมฉานฉายแววยอกแสง ความเศร้าสลดแล่นแฝงตัวจับ
ซู่หัวใจ เขาจะปล่อยวางได้อย่างไร ในเมื่อคนทำลายชีวิตพ่อ...ยังคง
หายใจและใช้ชีวิตอย่างปลอดภัยไปร่ำมาจนถึงทุกวันนี้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623518.html>